

Arrest

nr. 294 667 van 26 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. NACHTERGAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende een aanvraag in voor een visum gezinshereniging in functie van de heer S. J., van wie zij beweert dat hij haar zoon is.

Op 6 december 2021 werd deze aanvraag geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene kan geen beroep doen op de bepalingen betreffende de gezinshereniging in art. 10,1,1,7 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. R. °(...) teneinde zijn vermoedelijke zoon S. J. in België te vervoegen.

Overwegende dat vooreerst wordt opgemerkt dat de te vervoegen persoon in België de naam S. draagt daar waar de aanvrager de naam H. draagt.

Bovendien blijkt uit de verklaringen in de asielaanvraag, bevestigd door het CGVS, dat de vader van de te vervoegen persoon, de genaamde S. R., reeds verscheidene jaren overleden is.

Dat de aanvrager zich echter aanbiedt als zijnde de biologische vader van de te vervoegen persoon in België maar dat gelet op de verklaringen in de asielaanvraag deze man niet de biologische vader kan zijn.

Dat op geen enkel moment in zijn asielaanvraag S. J. verklaard heeft dat zijn vader niet zou zijn overleden.

Dat gelet op deze elementen de aanvrager niet de persoon kan zijn die hij beweerd te zijn en dat de identiteit die hij aanneemt duidelijk niet de zijne is.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag van ook geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens de laattijdigheid van het verzoekschrift. Zij licht haar exceptie als volgt toe:

“De raadsman van verzoeker neemt voor het eerst contact dd. 23/12/2022 met de dienst openbaarheid van bestuur waarbij ze een kopie van het administratief dossier opvraagt. De raadsman vergist zich van de juiste OVnummer door te geven aan de betrokken dienst en stuurt op 11/1/2023 de juiste OVnummer naar de Dienst Openbaarheid van Bestuur. Op 26/1/2023 schrijft de raadvrouw van verzoeker de verwerende partij aan om desbetreffende weigeringsbeslissing in te trekken en te herzien. Ik verwijs naar haar schrijven : ‘Zijn aanvraag werd geweigerd door uw diensten bij beslissing van 6 december 2021. Deze beslissing werd nooit ter kennisgegeven aan mijn cliënt. Wij konden hier enkel kennis van nemen via raadpleging van het dossier.’ (eigen onderlijning) De raadvrouw van verzoeker dient uiteindelijk op 24/4/2023 een beroep in tegen de weigeringsbeslissing. Terwijl verzoeker als de raadvrouw reeds op 26/1/2023 kennis hadden genomen van de bestreden beslissing. De raadvrouw contacteerde per email dd.15/2/2023 de verwerende partij om een antwoord te bekomen waarbij de attaché van DVZ per email dd. 3/3/2023 op antwoordde. De beroepstermijn van 30 dagen waren op moment van indiening van het hoger beroep reeds enige tijd geleden verstreken! Het beroep is onontvankelijk.”

De verzoekende partij repliceert daarop als volgt in haar synthesememorie:

“Verzoeker meent dat de beroepstermijn voorzien in artikel 39/2 §2 Verblijfswet niet is beginnen lopen, aangezien er geen rechtsgeldige kennisgeving is gedaan van de bestreden beslissing. Artikel 62, § 3 Verblijfswet verplicht immers de overheid om de administratieve beslissing ter kennis te geven aan de betrokkene, en bepaalt op exhaustieve wijze de vormen van rechtsgeldige kennisgeving. De kennisgeving is enkel mogelijk aan de persoon zelf, of op de verblijfplaats of gekozen woonplaats van de persoon op één van de volgende wijzen: 1. bij aangetekende brief; 2. per bode, met ontvangstbewijs; 3. per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat; 4. via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld. Zulk KB werd niet aangenomen. De bestreden beslissing is niet op één van de voormelde wijzen ter kennisgegeven aan verzoeker. Dit blijkt niet uit het administratief dossier, en verwerende partij brengt niet het bewijs aan van een rechtsgeldige kennisgeving. Dat zijn raadvrouw een afschrift van de motivering van de weigeringsbeslissing, heeft kunnen terugvinden in zijn administratief dossier houdt niet in dat de beslissing aan verzoeker rechtsgeldig werd ter kennisgegeven. Ten overvloede benadrukt verzoeker nog dat het afschrift van de motivering van de bestreden beslissing dat zich bevond in het administratief dossier niet aan de vereisten van artikel 2, 4° Wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur voldoet om de beroepstermijn te doen lopen. Deze bepaling vereist immers dat het afschrift van de administratieve beslissing vermeldt welke rechtsmiddelen kunnen

worden aangewend, bij gebreke waarvan de beroepstermijn niet begint te lopen. Dit was niet het geval in casu, waardoor de beroepstermijn zeker en vast niet is beginnen lopen. Er is dus geen rechtsgeldige kennisgeving geweest van de bestreden beslissing, waardoor de beroepstermijn voorzien in artikel 39/2 Verblijfswet nooit is beginnen lopen. Het beroep werd tijdig ingediend, en is bijgevolg ontvankelijk.”

De Raad stelt met de verzoekende partij vast dat zich in het administratief dossier geen bewijs van kennisgeving van de bestreden beslissing bevindt.

De verwerende partij is van oordeel dat de beroepstermijn minstens is beginnen lopen op 26 januari 2023, omdat de advocaat van de verzoekende partij op dat moment een e-mail stuurde naar het bestuur met de vraag de beslissing van 6 december 2021 in te trekken. Dit duidt er volgens de verwerende partij immers op dat de verzoekende partij kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing.

De Raad kan deze zienswijze echter niet volgen. De beroepstermijn begint immers enkel te lopen vanaf er een geldige kennisgeving is gebeurd.

Artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet zet uitdrukkelijk uiteen op welke wijze de kennisgeving dient te geschieden.

Zo luidt artikel 62, § 3 van de Vreemdelingenwet:

“Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt :

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.”

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing op een wijze zoals voorzien in artikel 62, §3 van de Vreemdelingenwet is geschied en daarom is de beroepstermijn niet beginnen lopen.

De Raad stelt bovendien samen met de verzoekende partij vast dat het afschrift van de bestreden beslissing dat zich in het administratief dossier bevindt niet de beroepsmogelijkheden bevat, eveneens een voorwaarde om de beroepstermijn te doen beginnen lopen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de bestreden beslissing op wettige wijze werd ter kennis gebracht, en de beroepstermijn is daarom niet beginnen lopen.

Het verzoekschrift, dat werd ingediend op 24 april 2023, werd om voornoemde redenen tijdig ingediend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 10 en 12bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij vat haar enig middel als volgt samen in haar synthesesamenvatting:

“GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

Eerste onderdeel

➤ Samenvatting van het standpunt van verzoeker

1. Verzoeker voerde op de eerste plaats aan dat de motivering van bestreden beslissing in strijd is met de formele motiveringsplicht, omdat deze het niet mogelijk maakt om het achterhalen om welke specifieke redenen de visumaanvraag is geweigerd.

De motivering van de beslissing luidt als volgt:

“Overwegende dat een aanvraag werd ingediend door H. R. °(...) teneinde zijn vermoedelijke zoon S. J. in België te vervoegen.

Overwegende dat vooreerst wordt opgemerkt dat de te vervoegen persoon in België de naam S. draagt daar waar de aanvrager de naam H. draagt.

Bovendien blijkt uit de verklaringen in de asielaanvraag, bevestigd door het CGVS, dat de vader van de te vervoegen persoon, de genaamde S. R., reeds verscheidene jaren overleden is.

Dat de aanvrager zich echter aanbiedt als zijnde de biologische vader van de te vervoegen persoon in België maar dat gelet op de verklaringen in de asielaanvraag deze man niet de biologische vader kan zijn.

Dat op geen enkel moment in zijn asielaanvraag S. J. verklaard heeft dat zijn vader niet zou zijn overleden.

Dat gelet op deze elementen de aanvrager niet de persoon kan zijn die hij beweerd te zijn en dat de identiteit die hij aanneemt duidelijk niet de zijne is.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.”

Meent verwerende partij dat de verwantschapsband tussen verzoeker en de referentiepersoon niet aangetoond is, waardoor de vereisten van artikel 10, § 1, 7° Verblijfswet niet voldaan zijn? Of meent verweerder partij dat verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag fraude heeft gepleegd m.b.t. zijn identiteit, en de aanvraag dus moet worden geweigerd op grond van artikel 74/20 Verblijfswet?

De beslissing vermeldt niet duidelijk welke materiële voorwaarde voor het toekennen van het verblijf niet is voldaan, noch om welke andere rechtsgrond uit de Verblijfswet de verblijfsaanvraag wordt geweigerd. Sterker noch, de beslissing vermeldt niet eens de termen “verwantschapsband” of “fraude”, waardoor het voor verzoeker volstrekt onduidelijk is de beslissing te begrijpen.

Zo zaait het motief “de aanvrager niet de persoon kan zijn die hij beweerd te zijn en dat de identiteit die hij aanneemt duidelijk niet de zijne is” bijvoorbeeld ernstige verwarring en onduidelijkheid.

Door dit gebrek aan motivering is het voor verzoeker ook zeer moeilijk om een verweer te formuleren omdat hem onbekend is wat hem precies verweten wordt en waarop hij zich moet verdedigen.

Dit is strijdig met de formele motiveringsplicht.

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker immers toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juni 2002, n° 107.842), quod non in casu.

Het feit dat verzoeker uit de motivering niet kan afleiden op welke rechtsgrond en motieven de weigeringsbeslissing is gegrond heeft tot gevolg dat verweerder zijn formele motiveringsplicht niet heeft nageleefd.

Verzoeker concludeerde bijgevolg dat de formele motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 Verblijfswet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, geschonden is.

➤ Samenvatting van het standpunt van verwerende partij

2. Verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht. Zij lijkt enkel in te gaan op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

➤ Replik

3. Aangezien verwerende partij geen verweer voert in haar nota met opmerkingen, heeft verzoekende partij niets toe te voegen aan de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals hierboven uiteengezet.

Tweede onderdeel

➤ Samenvatting van het standpunt van verzoeker

4. Verzoeker zette uiteen dat in de hypothese dat de beslissing gegrond is op het ontbreken van het bewijs van de verwantschapsband, verwerende partij niet zorgvuldig te werk is gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing, en dat de motivering niet beantwoordt aan de vereisten van de formele en materiële motiveringsplicht. Er is immers geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier, en de motieven zijn niet gesteund op correcte feitelijke en juridische overwegingen.

Ook is er is geen correcte toepassing gemaakt van het cascadestelsel van bewijs voorgeschreven door artikel 12bis, § 5 en 6.

Deze bepaling luidt namelijk als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.” (eigen onderlijning)

Uit deze bepalingen volgt dat verwerende partij rekening moet houden met andere geldige bewijzen indien geen officiële documenten kunnen worden voorgelegd om de verwantschapsband aan te tonen, en als geen andere geldige bewijzen bestaan, kan worden overgegaan tot een onderhoud of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht, met name een DNA-analyse.

Dit volgt ook uit het algemeen beginsel van het vluchtelingenrecht dat rekening moet worden gehouden met de bijzonder moeilijke situatie van begunstigden van internationale bescherming bij een aanvraag gezinshereniging. Dit beginsel wordt benadrukt in de preambule van de EU-richtlijn inzake gezinshereniging (overweging 8):1 “De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.”

In casu heeft verzoeker de taskara van zijn zoon voorgelegd om de verwantschapsband aan te tonen (stuk 4). Dit document was niet gelegaliseerd door de bevoegde Belgische diplomatieke autoriteiten, en beantwoordt bijgevolg niet aan de vereisten van artikel 30 Wetboek IPR.

Gelet op de situatie van totale chaos en onveiligheid volgend op de machtsovername door de taliban in Afghanistan, was het voor verzoeker op het moment van indiening van de aanvraag immers onmogelijk om officiële documenten aan te brengen om de verwantschapsband aan te tonen of om deze documenten te laten legaliseren. Dit werd ook zo uiteengezet in de begeleidende brief van de begeleidende sociale assistente van de organisatie SESO van 22.10.2021, die werd gevoegd bij de aanvraag en zich in het administratief dossier bevindt.

Aangezien verzoeker aldus geen officiële documenten kon voorleggen, moest verwerende partij overeenkomstig artikel 12bis, § 5 rekening houden met andere geldige bewijzen.

Verwerende partij erkent dit impliciet aangezien zij ook effectief rekening houdt met andere bewijzen om haar beslissing te staven.

De elementen waar verwerende partij naar verwijst om te oordelen dat verzoeker niet de vader kan zijn van J. S., zijn echter volstrekt onvoldoende om te beslissen dat de verwantschapsband niet is aangetoond.

5. Op de eerste plaats betwistte verzoeker de volgende motivering van de bestreden beslissing:

“Bovendien blijkt uit de verklaringen in de asielaanvraag, bevestigd door het CGVS, dat de vader van de te vervoegen persoon, de genaamde S. R., reeds verscheidene jaren overleden is.

Dat de aanvrager zich echter aanbiedt als zijnde de biologische vader van de te vervoegen persoon in België maar dat gelet op de verklaringen in de asielaanvraag deze man niet de biologische vader kan zijn. Dat op geen enkel moment in zijn asielaanvraag S. J. verklaard heeft dat zijn vader niet zou zijn overleden. Dat gelet op deze elementen de aanvrager niet de persoon kan zijn die hij beweerd te zijn en dat de identiteit die hij aanneemt duidelijk niet de zijne is.”

Het is manifest onredelijk om uit de verklaring van verzoekers zoon in het kader van zijn asielaanvraag af te leiden dat hij niet diens vader kan zijn, aangezien de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechtte aan J's verklaringen.

Immers, de CGVS heeft in zijn beslissing geoordeeld dat de verklaringen over J. zijn vader en diens werk manifest ongeloofwaardig waren, en heeft J. om die reden de vluchtelingenstatus niet toegekend (stuk 5).

De motivering van de beslissing van het CGVS hierover was de volgende:

(...)

En verder:

(...)

Het is dus duidelijk dat het CGVS heeft geoordeeld dat de verklaring van J. m.b.t. zijn vader en diens dood niet geloofwaardig waren.

Uiteraard is het zeer betreurenswaardig dat J. onjuiste verklaringen heeft afgelegd over zijn vader, maar als niet-begeleide minderjarige was hij sterk beïnvloedbaar door anderen en hoopte hij zodoende zijn kansen te vergroten om een beschermingsstatus te bekomen in België.

Onafhankelijk hiervan, is het manifest onredelijk dat verwerende partij uit J's verklaringen afleidt dat verzoeker onmogelijk de vader van J. kan zijn, omdat deze verklaard heeft dat zijn vader overleden is, terwijl het CGVS deze verklaring niet heeft geloofd en hem om die reden niet de vluchtelingenstatus heeft toegekend.

Op deze manier miskent verwerende partij de motivering van de beslissing van het CGVS, en houdt ze geen rekening met het geheel van elementen van het dossier, met name de beslissing van het CGVS. Verwerende partij baseert zich aldus op een zeer eenzijdige lezing van verzoekers dossier.

Verzoeker meende dat dit strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126).

Verwerende partij heeft zich beperkt tot de verklaringen gedaan door verzoekers zoon, zonder deze te beoordelen in het licht van de beslissing van het CGVS. Dit getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing.

Verzoeker voerde ook aan de bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, omdat de motivering niet steunt op correcte feitelijke overwegingen, gezien het geen rekening houdt met de beslissing van het CGVS.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

6. Op de tweede plaats voerde verzoeker aan dat ook de vaststelling dat hij een andere naam draagt als degene die zijn zoon J. in België heeft verklaard te dragen volstrekt onvoldoende is om te oordelen dat de verwantschapsband niet is aangetoond.

Het betreft het volgende motief van de bestreden beslissing:

“Overwegende dat vooreerst wordt opgemerkt dat de te vervoegen persoon in België de naam S. draagt daar waar de aanvrager de naam H. draagt.”

Niet alleen maakt verwerende partij niet duidelijk welke conclusies zij hieruit trekt, maar zij toont vooral niet aan dat hieruit zonder twijfel kan worden afgeleid dat zij onmogelijk vader en zoon kunnen zijn.

In het administratief dossier is geen enkele informatie beschikbaar waaruit blijkt dat in Afghanistan een zoon dezelfde naam draagt als zijn vader.

Integendeel, uit algemene landeninformatie blijkt dat het concept van familienaam niet bestaat in de Afghaanse cultuur. Dit wordt uitgelegd in een rapport van de Zwitserse asiendiensten:

« Le nom de famille, au sens où il est compris en Occident, n'a pas d'équivalent en Afghanistan. Les Afghans, quand ils résident en Afghanistan, portent un nom bien à eux (proper name ou nom personnel, voir chapitre 3) et pas un nom de famille. Même si le nom du père peut se retrouver dans le nom de l'un ou de certains de ses fils, ce n'est pas nécessairement le cas. Lors des salutations, l'emploi du seul nom personnel peut être perçu comme malpoli. D'où l'emploi privilégié d'un nom double comme nom personnel. Quand ce dernier tient en un mot, il est le plus souvent associé à un élément d'inspiration arabo-musulmane, un lien de parenté, une origine ethnique ou géographique ou à un titre religieux, civil ou militaire.²⁷ » (eigen onderlijning)

En :

« En Afghanistan, une personne est souvent désignée par un lien de parenté, tel que Ali fils de Hussein, fils de Gulam, une information-clé pour le situer parmi les nombreuses communautés afghanes que sont la famille, le clan ou la tribu. ²⁸ Le nom de famille n'est pas perçu en Afghanistan comme un symbole d'unité familiale. Des frères peuvent ne pas porter le même nom de famille, un mari et son épouse non plus.²⁹ Des noms peuvent cependant contenir un élément d'appartenance familiale, qu'il vienne du nom d'un parent ou que les noms des enfants aient tous en commun un même élément : des frères appelés Nurullah (lumière d'Allah), Nurullaq (lumière de la vérité), Nuruddin (lumière de la foi) et Nur Mohammed (lumière de Mohammed) ont tous en commun l'élément Nur, la lumière. Ce procédé est parfois plus subtil : un père dont le nom comporte celui du prophète Ali, pourra par exemple choisir un surnom de ce prophète – le lion – pour tous ses enfants : Haidar (le lion), Asadullah (Allah le lion), Sher Mohammad (Mohammed le lion) et Djawansher (le jeune lion). Le lien familial est ainsi établi, sans patronyme, ni élément du nom du père.³⁰ En ville, les familles éduquées tendent à choisir un nom de famille venu du père, de l'affiliation tribale ou d'un trait de caractère ou physique de qui le choisit. Mais il n'est pas forcément porté par tous les membres de la famille. Deux frères assez connus, l'un ancien président de l'assemblée, l'autre ex-second adjoint au Premier ministre, se sont ainsi appelés Dr. Abdul Zahir et Dr. Abdul Kayem (Abdul n'est pas un nom de famille mais signifie « serviteur de... »).³¹ » (eigen onderlijning)

Een ander rapport stelt het volgende:

“Afghan methods of naming can easily obfuscate. Afghans have various choices of how to name themselves – their own name, with any or none of the following additions: father's name, grandfather's

name, takhalus or nick name – which could be a tribe, a place, a nom de guerre or anything else which has taken their fancy. Like Karzai (the one from Karz village), Chamkani (a Pashtun tribe) or Karmal (friend of Labour[ers]).”

Vrij vertaald:

“Afghaanse methoden van naamgeving kunnen gemakkelijk verwarring zaaien. Afghanen hebben verschillende keuzes wat betreft hun naam - hun eigen naam, met één of geen van de volgende toevoegingen: vaders naam, grootvaders naam, takhalus of bijnaam - die een stam, een plaats, een nom de guerre of iets anders kan zijn waar ze zin in hebben. Zoals Karzai (degene uit het dorp Karz), Chamkani (een Pashtun-stam) of Karmal (vriend van Labour[ers]).”

Uit deze algemene landeninformatie blijkt dus dat Afghanen normaal gezien geen familienaam hebben, of als ze er één hebben, kunnen ze deze vrij kiezen, en is het niet noodzakelijk de vader's naam.

Dat er dus een verschil is in de naam die verzoeker verklaart te dragen, en degene die J. heeft verklaard te dragen, valt dus perfect uit te leggen aan de hand van deze algemene landeninformatie.

Het is dus duidelijk dat verwerende partij ook hier onzorgvuldig geweest, aangezien zij geen correcte feitenvinding heeft gedaan en geen enkel onderzoek heeft gevoerd om haar motieven te steunen op correcte informatie. Als zij de algemeen toegankelijke landeninformatie had geraadpleegd, had zij vastgesteld dat het feit dat verzoeker niet dezelfde naam verklaard te dragen als zijn zoon, niet betekent dat er geen verwantschapsband is tussen hen.

Zij heeft dit echter nagelaten te doen, en is tot een beslissing gekomen zonder na te gaan of dit motief steunt op correcte informatie over het land van herkomst.

Verzoek besloot dat de beslissing bijgevolg in strijd is met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ook concludeerde hij dat deze strijdig is met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, aangezien het gesteund is op een motief waarvan het feitelijk bestaan niet naar behoren is bewezen.

Verzoeker merkte nog op dat dit element geen probleem heeft gesteld voor de visumaanvraag van verzoekers echtgenote en minderjarige kinderen (stuk 3). Ook zij hebben allen verklaard de naam “H.” te dragen, en toch werd hun aanvraag niet om die reden geweigerd. Integendeel, verwerende partij aanvaardt dat het bewijs van afstamming wordt geleverd aan de hand van een DNA-test, overeenkomstig art. 12bis, § 6 Vw. Het is onredelijk dat dit in het ene geval tot een weigering leidt, en in het andere niet.

Opnieuw getuigt dit van een gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van verwerende partij, aangezien het tot twee tegenstrijdige beslissingen komt, zonder hier een geldige verklaring voor te geven.

7. Daarenboven legde verzoeker uit dat verwerende partij geen rekening hield met alle elementen van het dossier bij de beoordeling van de verwantschapsband overeenkomstig artikel 12bis, § 5 en 6 Verblijfswet, maar zich beperkt tot deze twee elementen (J's verklaringen tijdens de asielaanvraag en hun beide namen).

Met name hield verwerende partij geen rekening met de volgende elementen:

- J. heeft tijdens zijn asielaanvraag verklaard dat zijn vader R. heet, geboren in Aghrabaat (in Laghman), wat overeenkomt met verzoekers elektronisch identiteitskaart (stuk 6). Het verschil in spelling kan hem niet verweten worden, aangezien J. louter mondeling de naam heeft verklaard. Dat deze dan door de diensten van DVZ op een andere manier werd gespeld dan uit zijn taskara blijkt, kan hem uiteraard niet verweten worden.

- Uit de taskara van J. blijkt dat zijn vader “R.” heet, en zijn grootvader “S. K.”. Dit komt overeen met verzoekers elektronische identiteitskaart die vermeldt dat zijn vader “S. K.” is.

- De huwelijksakte van verzoeker vermeldt dat hij gehuwd is met Z. H. (stuk 7). De voornaam van zijn echtgenote komt overeen met wat J. heeft verklaard tijdens zijn asielaanvraag over zijn moeder.

Deze stukken werden gevoegd aan de aanvraag of zaten in het administratief dossier van J., en verwerende partij had er dus kennis van.

Dit zijn sterke aanwijzingen van de verwantschapsband tussen verzoeker en zijn zoon J. Verwerende partij had hier volgens art. 12bis, § 5 Verblijfswet rekening mee moeten houden, quod non.

Verzoeker concludeerde dat ook dit strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang gelezen met art. 12bis, § 5 Verblijfswet, aangezien verwerende partij geen rekening hield met alle elementen van het dossier, met name de andere geldige bewijzen om de verwantschapsband aan te tonen.

8. Ten slotte voerde verzoeker nog aan dat verwerende partij de mogelijkheid had om een onderhoud te voeren met J. om meer duidelijkheid te krijgen over de verwantschapsband met verzoeker, en om mogelijke twijfels te laten uitklaren, overeenkomstig artikel 12bis, § 6 Verblijfswet.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt immers waarom verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid.

Hetzelfde geldt voor wat de mogelijkheid betreft om de familieband te laten vaststellen op grond van een DNA-onderzoek van verzoeker en zijn zoon. Artikel 12bis, § 6 Verblijfswet voorziet deze mogelijkheid wanneer de andere bewijzen onvoldoende zijn om duidelijkheid te krijgen over de verwantschapsband. Dit is hier manifest het geval.

Desondanks blijkt opnieuw noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier waarom verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid. Dit is des te problematischer daar voor verzoekers echtgenote en hun minderjarige kinderen verwerende partij wél de mogelijkheid aanvaardt om de verwantschapsband aan te tonen a.d.h.v. een DNA-test.

Verzoeker concludeerde dat dit strijdig is met de formele motiveringsplicht in samenhang gelezen met art. 12bis, § 6 Verblijfswet, aangezien uit geen enkel gegeven van het administratief dossier of de beslissing blijkt waarom de alternatieve bewijsmogelijkheden van art. 12bis, § 6 Verblijfswet niet worden aangewend.

➤ *Samenvatting van het standpunt van verwerende partij*

9. Verwerende partij stelt in haar nota op de eerste plaats dat niet is aangetoond dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn, waardoor de materiële motiveringsplicht niet geschonden is. Zij stelt namelijk dat de voorgelegde Afghaanse documenten wel konden worden gelegaliseerd bij de Belgische ambassade in Islamabad. Legalisatie zou namelijk mogelijk zijn voor documenten die dateren van voor 15/08/2021. Ook moet geen soepelheid aan de dag worden gelegd bij de beoordeling van de aanvraag omdat de grensovergangen tussen Pakistan en Afghanistan open zijn, de veiligheidsincidenten sinds de machtsovername zijn gedaald, en er geen concrete elementen aanwezig zijn in het administratief dossier die de kwetsbaarheid van verzoeker aantonen.

Verwerende partij geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de toepassing van het cascadesysteem m.b.t het bewijs van verwantschapsband zoals voorzien in artikel 12bis § 5 en 6 Vw.

Verwerende partij herhaalt ten slotte de motieven van de weigeringsbeslissing, nl. de afgifte van een visum gezinshereniging werd geweigerd omdat de achternaam van verzoeker en de achternaam van de referentiepersoon niet overeenkomen alsook dat de referentiepersoon tijdens zijn asielrelaas heeft verklaard dat zijn vader is overleden. Verwerende partij meent dat verzoeker in het licht van artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet geen 'andere geldige bewijzen' voorlegt.

10. Verder meent verwerende partij dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden is. Verzoeker zou enkel verwezen hebben naar het interview van de referentiepersoon. Verwerende partij verwijst hierbij naar een interview waarbij de referentiepersoon verklaard had religieus gehuwd te zijn, en dat die persoon een diploma rechten bezit. Er zouden geen andere geldige bewijzen zijn neergelegd.

Verwerende partij stelt nog dat in het kader van visumaanvraag de bewijslast rust bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. Volgens

verwerende partij volstaan de motieven, die niet betwist zouden worden en die steun zouden vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

➤ *Replik*

11. Op de eerste plaats meent verzoeker dat de argumentatie die wordt gegeven door verwerende partij omtrent de legalisatie van de aangebrachte documenten een motivering a posteriori inhoudt. Uit de bestreden beslissing blijkt geenszins dat het gebrek aan legalisatie van de aangebrachte documenten een reden was om de aanvraag te weigeren. Integendeel, uit de motivering van de beslissing blijkt dat verwerende partij zelf heeft onderzocht of er andere bewijzen waren van de verwantschapsband zoals vereist door artikel 12bis, § 5 Vw. De bestreden beslissing verwijst immers naar het interview van de referentiepersoon, en naar zijn familienaam en die van verzoeker, want aantoonde dat er rekening werd gehouden met andere elementen dan louter de taskara. Door te stellen dat de legalisatie wel mogelijk was, en a fortiori dat verzoeker wel officiële documenten had kunnen voorleggen, wijzigd verwerende partij haar motivering op substantiële wijze. Dit is volstrekt in strijd met de materiële motiveringsplicht, en toont aan dat de beslissing an sich niet afdoende gemotiveerd was.

Ook de uitleg waarom geen rekening moet worden gehouden met de specifieke situatie van verzoeker gelet op de problematische situatie in Afghanistan, is een volledige nieuwe motivering die niet in de beslissing voortkomt, noch uit het administratief dossier volgt.

Ten overvloede merkt verzoeker op dat verwerende partij niet aantoonde dat in het specifieke geval van verzoeker het effectief mogelijk was om de aangebrachte documenten te legaliseren. De aanvraag werd immers ingediend twee maanden na de machtsvername van de Taliban, nl. op 01.11.2021. Op dat moment waren de diensten van het ministerie van buitenlandse zaken in Afghanistan nog niet terug operationeel, waardoor het onmogelijk was om een binnenlandse legalisatie te verkrijgen. Dit is nochtans een vereiste om het document vervolgens te kunnen laten legaliseren door de consulaire diensten van België in Islamabad. Verwerende partij verwijst in zijn nota met opmerkingen naar een nieuwsmededeling van het Agentschap voor integratie en inburgering dat dateert van april 2022, dus lang nadat de aanvraag werd ingediend. Dit bewijst dus niet hoe de situatie was op het moment van indiening van de aanvraag.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt nochtans dat wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, deze elementen objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen (HvJ, C-635/17, 13 maart 2019, §§ 63-65).

Het betoog van verwerende partij m.b.t de legalisatie van de documenten is bijgevolg niet alleen een a posteriori motivering van de beslissing, maar beantwoordt bovendien niet aan de vereisten gesteld door het Hof van Justitie omtrent het individueel onderzoek dat moet worden gevoerd.

12. Voorts merkt verzoeker op dat verwerende partij niet antwoordt op de argumenten die hij heeft aangebracht in zijn verzoekschrift omtrent de andere geldige bewijzen die zij in rekening had moeten nemen, noch op de kritiek die verzoeker had aangevoerd op de motieven van de beslissing.

Eenzijds beperkt zij zich tot het herhalen van de motieven van de beslissing, en anderzijds verwijst zij naar elementen die niets te maken hebben met verzoekers dossier. De verwijzing naar het interview waarbij de referentiepersoon verklaard had religieus gehuwd te zijn, en dat die persoon een diploma rechten bezit, heeft geen betrekking hebben op het dossier van verzoeker. Verwerende partij lijkt twee dossiers te verwisselen. Hij ziet dus ook niet in hoe dit pertinent zou kunnen zijn.

Bovendien voegt verwerende partij opnieuw nieuwe motieven toe om de bestreden beslissing te rechtvaardigen die niet in de bestreden beslissing zelf voorkomen. Zo stelt zij dat de referentiepersoon verklaarde dat hij 2 broers en 2 zussen heeft terwijl de visumaanvraag wordt ingediend voor 8 minderjarigen, en dat de namen van de broers en zussen die vermeld zijn tijdens de asielaanvraag niet overeenkomen met de namen op de visumaanvraag. De beslissing maakt geen enkele referentie naar de

broers en zussen van de referentiepersoon. Bovendien is dit niet pertinent aangezien dit geen betrekking heeft op de visumaanvraag van verzoeker zelf.

De argumentatie van verwerende partij is bijgevolg niet pertinent.

Verzoekers derde onderdeel van het middel blijft dus aangetoond.

Derde onderdeel

13. In de hypothese dat verwerende partij met de bestreden beslissing insinueert dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft gebruikt in de zin van artikel 74/20 Verblijfwet, meent verzoeker dat dit geenszins is aangetoond door de motieven van de bestreden beslissing en de elementen in het administratief dossier.

Verzoeker betwist ten stelligste dat hij niet de persoon zou zijn die hij beweert te zijn en dat hij een identiteit aanneemt die niet de zijne is.

Zoals hierboven uiteengezet, is hij wel degelijk de vader van J. S.

Om de reden hierboven uiteengezet (tweede onderdeel), zijn de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende om de beslissing te schragen dat hij niet de vader van J. S. zou zijn.

De voorwaarden voor de toepassing van art. 74/20 Verblijfwet zijn niet voldaan, aangezien niet blijkt dat verzoeker valse of misleidende informatie heeft gebruikt.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, omdat de motivering dat verzoeker een andere identiteit aanneemt dan de zijne niet steunt op feitelijke overwegingen die afdoende zijn aangetoond.

➤ Samenvatting van het standpunt van verwerende partij

14. Verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen niet in op de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht om de hiervoor vermelde redenen.

➤ Replik

15. Aangezien verwerende partij geen verweer voert in haar nota met opmerkingen, heeft verzoekende partij niets toe te voegen aan de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zoals hierboven samengevat.

Conclusie: Gelet op het voorgaande is de bestreden beslissing in strijd met artikel 10, § 1, 7° en 12bis, § 5 en 6 Verblijfwet, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de formele en materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het middel is zijn geheel gegrond.”

3.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt op de argumenten van de verzoekende partij zoals uiteengezet in haar initieel verzoekschrift:

“1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in

de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het gegeven dat verzoeker het niet eens is met de redenering van verwerende partij doet geen afbreuk aan de afdoende en pertinente motivering van de beslissing.

De motivering die aan de basis ligt van de bestreden beslissing vindt tevens steun in de aan Uw Raad voorgelegde stukken, zodat geen schending van de materiële motiveringsplicht blijkt.

In casu geeft de motivatie van de beslissing aan dat verwerende partij op gedetailleerde en uitgebreide wijze de belangrijkste elementen opgeworpen in de visumaanvraag van verzoeker heeft onderzocht, en afdoend en adequaat de motieven heeft uiteengezet.

Bovendien, als de burger meent dat de materiële motivatie geschonden is door het bestuur, moet hij aantonen dat de feiten waarop de bestreden beslissing zich baseert onjuist zijn, of dat de conclusies die het bestuursorgaan hieruit leidt onredelijk zijn. (RvV nr 126 502 van 30 juni 2014).

In casu is zulk bewijs niet voorgelegd.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van de artikel 10 §1, al.1,7° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft een niet gelegaliseerde taskara neergelegd bij zijn visumaanvraag.

Verzoeker haalt aan dat er chaos heerst in Afghanistan en dat Afghaanse documenten niet gelegaliseerd worden door de Belgische ambassade in Islamabad. Nochtans vermeldt de website van Agentschap Integratie en Inburgering de volgende info omtrent de legalisatie van Afghaanse documenten door de Belgische ambassade in Pakistan¹:

“Legalisatie door ambassade Pakistan:

De Belgische ambassade in Islamabad is bevoegd om documenten afgeleverd door de Afghaanse autoriteiten te legaliseren. Om administratieve redenen legaliseren zij momenteel echter geen documenten die na 15 augustus 2021 zijn afgegeven of gewaarmerkt. Dit geldt ook voor documenten die zijn afgegeven of gewaarmerkt door de Afghaanse ambassade in Islamabad of het consulaat-generaal in Peshawar.”

De documenten die neergelegd zijn door verzoeker dateren van VOOR 15/8/2021 en konden zonder problemen gelegaliseerd worden bij de Belgische Ambassade in Pakistan. 2

Hieruit kunnen we besluiten dat de voorgelegde Afghaanse documenten wel konden gelegaliseerd worden bij de Belgische ambassade in Islamabad.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij soepelheid aan de dag moet leggen bij de beoordeling van de aanvraag omdat rekening dient te worden gehouden met de “gevaarlijke situatie” in Afghanistan. De grensovergangen tussen Pakistan en Afghanistan zijn open. Na de machtsovername door Taliban in Afghanistan in augustus 2021 zijn de veiligheidsincidenten waarbij burgerslachtoffers vallen gedaald, hetgeen ook bevestigd is door de VN. 3 Dat het administratief dossier geen concrete elementen bevat die de kwetsbaarheid van verzoeker aantonen.

Verzoeker roept de schending in van artikelen 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet en roept in dat verwerende partij cascadesysteem moest toepassen.

Een cascadesysteem kan worden toegepast wanneer “De vreemdeling die een verzoek tot gezinshereniging indient op basis van artikel 10, 10bis, 40bis of 40ter van de wet van 15 december 1980 moet het bewijs van zijn bloed- of aanverwantschapsband of partnerschap met de vreemdeling bij wie hij zich voegt of die hij begeleidt, voorleggen.

Het regime van het bewijs van de familieband wordt voorzien in artikel 12bis van de wet voor wat de gezinshereniging met een vreemdeling betreft (art. 10 en art. 10bis) en in artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 tot uitvoering van de wet voor wat de gezinshereniging met een Europese burger of een Belg betreft."

Artikel 12bis van de vreemdelingenwet luidt:

(...)

Uit een lezing van artikel 12bis, §5 en §6 van de vreemdelingenwet blijkt dat er is voorzien in een cascadesysteem voor wat betreft de bewijsregeling inzake gezinsbanden. In de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging (BS 2 juli 2009), wordt gesteld:

"De familieband wordt dus door middel van de volgende bewijsmiddelen vastgesteld :

1. officiële documenten die deze band aantonen, opgesteld overeenkomstig de regels van het internationaal privaatrecht, zowel wat de inhoudelijke en formele voorwaarden als wat de legalisatie betreft. Het gaat om de belangrijkste regel, waarvan de twee andere bewijsmiddelen afwijken. Over het algemeen gaat het om een letterlijk afschrift van het origineel van de akte die overeenkomstig artikel 30 van het Wetboek van internationaal privaatrecht gelegaliseerd werd.

2. " andere geldige bewijzen "; Deze bewijzen gelden slechts indien het voor de vreemdeling onmogelijk is om officiële documenten voor te leggen en zijn onderworpen aan de discretionaire beoordeling van de Dienst Vreemdelingenzaken.

3. een onderhoud of een aanvullende analyse Het onderhoud is eerder gericht op het vaststellen van het bestaan van een huwelijksband (of een partnerschap), terwijl de aanvullende analyse, in dit geval de DNA-test, gericht is op het bewijzen van het bestaan van de afstammingsband.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan slechts in laatste instantie een beroep doen op dit bewijsmiddel, namelijk, indien de vreemdeling noch officiële documenten, noch andere geldige bewijzen die het mogelijk maken om de familieband vast te stellen, kan voorleggen."

Voor wat betreft de interpretatie van het vermelde begrip "andere geldige bewijzen" ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet, bepaalt voormelde Omzendbrief het volgende:

"3. " Andere geldige bewijzen " a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen " De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan "andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen. Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen. Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband. Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen. De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden zou misleiden. In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband

al dan niet aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

1) "Andere bewijzen" van de afstammingsband

De "andere bewijzen" van de afstammingsband zijn, met name :

- Geboorteakte, geboortecertificaat, geboortetest;
- Huwelijksakte die is opgesteld door de Belgische overheden die bevoegd zijn voor de burgerlijke stand en waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Affidavit;
- Nationale identiteitskaart die de afstammingsband vermeldt;
- Huwelijkscontract waarin de afstammingsband vermeld wordt;
- Uittreksels van de geboorteregisters;
- Vervangend vonnis;
- enz.

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

Artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet is een omzetting vormt van artikel 11, lid 2 van de richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 over het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt: "Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken."

In het arrest nr. C-635/17 van het Hof van Justitie van 13 maart 2019, wordt het volgende gesteld:

"Wat de verplichtingen van de gezinshereniger en van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid betreft, zij eraan herinnerd dat een dergelijk verzoek volgens artikel 5, lid 2, eerste alinea, van richtlijn 2003/86 met name vergezeld moet gaan van „documenten waaruit de gezinsband blijkt". Artikel 11, lid 2, van deze richtlijn preciseert dat het om „officiële bewijsstukken" moet gaan en dat bij gebreke daarvan de lidstaat „andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking neemt". Artikel 5, lid 2, tweede alinea, van de richtlijn preciseert dat „teneinde bewijs voor het bestaan van een gezinsband te verkrijgen, de lidstaten desgewenst gesprekken [kunnen] houden met de gezinshereniger en diens gezinsleden en ander onderzoek verrichten dat nodig wordt geacht". [...]

Wat het onderzoek betreft dat de bevoegde nationale autoriteiten instellen naar de bewijskracht of de plausibiliteit van de bewijselementen en de verklaringen of uitleg die de gezinshereniger of het bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid heeft verstrekt, verlangt de vereiste individuele beoordeling dat die autoriteiten rekening houden met alle relevante elementen, daaronder begrepen de leeftijd, het geslacht, de opleiding, de herkomst en de sociale positie van de gezinshereniger of van het betrokken gezinslid alsmede met de specifieke culturele aspecten, zoals eveneens gepreciseerd in punt 6.1.2. van de richtsnoeren"

Zoals de advocaat-generaal in de punten 65, 66, 77, 79 en 81 van zijn conclusie heeft opgemerkt, volgt hieruit dat deze elementen, verklaringen en uitleg ten eerste objectief moeten worden beoordeeld aan de hand van zowel algemene als specifieke relevante, objectieve, betrouwbare, precieze en bijgewerkte informatie over de situatie in het land van herkomst, daaronder begrepen met name de wettelijke bepalingen en de wijze waarop deze worden toegepast, het functioneren van de administratieve diensten en eventueel het bestaan van tekortkomingen in bepaalde plaatsen of voor bepaalde groepen personen.

Ten tweede moeten de nationale autoriteiten ook rekening houden met de persoon van de gezinshereniger of van zijn bij het verzoek om gezinshereniging betrokken gezinslid, met de concrete

situatie waarin zij zich bevinden en de bijzondere problemen waarmee zij worden geconfronteerd, zodat de eisen die kunnen worden gesteld aan de bewijskracht of de plausibiliteit van de elementen die de gezinshereniger of het gezinslid verstrekt, met name om aan te tonen dat het niet mogelijk is om officiële bewijsstukken van de gezinsband over te leggen, evenredig moeten zijn en moeten afhangen van de aard en het niveau van de problemen waaraan zij blootstaan.

Volgens overweging 8 van richtlijn 2003/86 vraagt de situatie van vluchtelingen en personen die een subsidiaire bescherming genieten, immers bijzondere aandacht wegens de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hun beletten aldaar een normaal gezinsleven te leiden. Zo wordt in punt 6.1.2 van de richtsnoeren eveneens gepreciseerd dat de bijzondere situatie van vluchtelingen betekent dat het voor hen vaak onmogelijk of gevaarlijk is om officiële documenten in te dienen of contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire instanties van hun land van herkomst.

Bovendien volgt uit de voorgaande overwegingen dat die nationale autoriteiten, indien de gezinshereniger de op hem rustende samenwerkingsplicht overduidelijk niet nakomt of indien op basis van objectieve elementen waarover de bevoegde nationale autoriteiten beschikken, duidelijk blijkt dat het om een frauduleus verzoek om gezinshereniging gaat, zijn verzoek mogen afwijzen.

Is echter geen sprake van dergelijke omstandigheden, dan moet het ontbreken van officiële bewijsstukken waaruit de gezinsband blijkt en het eventuele gebrek aan plausibiliteit van de daarover gegeven uitleg, eenvoudigweg worden aangemerkt als elementen waarmee rekening moet worden gehouden bij de individuele beoordeling van alle relevante elementen van het geval en zijn de bevoegde nationale autoriteiten niet vrijgesteld van de in artikel 11, lid 2, van richtlijn 2003/86 opgenomen verplichting om rekening te houden met andere bewijzen”.

Uit wat voorafgaat blijkt dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Bij de behandeling van verzoeken om gezinshereniging moet een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen worden gemaakt. Bij deze belangenafweging hebben lidstaten een beoordelingsmarge, rekening houdend met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en het nuttig effect ervan. De lidstaten kunnen in deze het verzoek afwijzen indien, op grond van objectieve elementen waarover zij beschikken, duidelijk blijkt dat er sprake is van een frauduleus verzoek om gezinshereniging.

De gemachtigde verwijst naar de neergelegde taskara's waar de namen van de biologische ouders niet vermeld staan, naar de verklaringen van referentiepersoon tijdens zijn asielrelaas. Zo verklaarde de referentiepersoon tijdens zijn asielrelaas dat zijn vader was overleden en dat hij 2 broers en 2 zussen heeft terwijl de visumaanvraag wordt ingediend voor 8 minderjarigen. Alsook komen de namen van de broers en zussen die vermeld zijn tijdens de asielaanvraag niet met de namen op een visumaanvraag. Daarnaast hebben de minderjarigen niet dezelfde achternaam als de referentiepersoon. Verzoeker verwijst hiervoor naar 'de problematiek van achternamen' in Afghanistan.

De huwelijksakte in het administratief dossier is niet gelegaliseerd en dateert van 26/7/2021, hetgeen inhoudt dat het document wel in de Belgische ambassade te Islamabad kon worden gelegaliseerd. In casu wordt verzoeker de afgifte van een visum gezinshereniging geweigerd omdat de achternaam van verzoeker en de achternaam van de referentiepersoon niet overeenkomen alsook dat de referentiepersoon tijdens zijn asielrelaas heeft verklaard dat zijn vader is overleden.

Verzoeker legt in het licht van artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet geen 'andere geldige bewijzen' voor.

2. Verzoeker voert de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker haalt aan dat er geen rekening is gehouden met al de elementen van het dossier en vooral dat er geen rekening is gehouden met 'andere geldige bewijzen' zoals vermeld in artikel 12bis, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst enkel naar het interview van de referentiepersoon bij CGVS waarbij de referentiepersoon had verklaard religieus gehuwd te zijn, hetgeen voor de Imam plaatsvindt terwijl de huwelijksakte die wordt voorgelegd voor de burgerlijke stand is. De referentiepersoon die zoals verzoeker beweert een diploma rechten te bezitten, wordt verondersteld het verschil te weten tussen een religieuze en een wettelijk huwelijk! Voor het overige heeft verzoeker geen enkel ander geldig bewijs neergelegd.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van visumaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad van State heeft echter geoordeeld dat het zorgvuldigheidsbeginsel geen beginsel is dat op zich een middel kan gronden.

Gelet op voorgaande volstaan de motieven, die niet betwist worden en die steun vinden in het administratief dossier, om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Beroep is ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend om een visum gezinshereniging te verkrijgen op grond van artikel 10, § 1, lid 1, 7° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

*7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.
(...)”*

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de visumaanvraag van de verzoekende partij weigerde omdat de verzoekende partij volgens de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat zij de persoon is die zij beweert te zijn, met name de vader van de referentiepersoon. De verwerende partij komt tot deze conclusie op grond van twee motieven: enerzijds heeft de verzoekende partij een andere naam dan de referentiepersoon, en anderzijds heeft de referentiepersoon tijdens zijn asielaanvraag beweerd dat zijn vader overleden is. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dus dat deze in essentie werd genomen omdat de verwantschaps- of afstammingsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon volgens de verwerende partij niet is aangetoond. Anders dan wat de verzoekende partij laat uitschijnen is de bestreden beslissing wel formeel gemotiveerd. De beslissing verwijst naar de rechtsgrond waarop ze gebaseerd is en vermeldt op een voldoende duidelijke wijze de feitelijkeheden die tot de beslissing geleid hebben. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt met de verwerende partij vast dat de referentiepersoon tijdens zijn asielaanvraag inderdaad heeft verklaard dat zijn vader al verschillende jaren overleden is. De verzoekende partij stelt wel terecht dat de Commissaris-generaal geen geloof hechtte aan de verklaringen van de referentiepersoon, maar uit de eenvoudige lezing van de stukken van de beslissing van de Commissaris-generaal die de verzoekende partij bovendien zelf in haar verzoekschrift naar voor brengt, blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal enkel geen geloof hechtte aan de omstandigheden van de dood van de vader van de referentiepersoon, maar niet aan de dood van diens vader op zich. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld door dit element mee in rekening te nemen.

De verzoekende partij voert in haar enig middel verder elementen aan waaruit blijkt dat in Afghanistan familieleden inderdaad geen familienaam dragen. De familienaam wordt in Afghanistan volgens de door de verzoekende partij aangevoerde bronnen niet gepercipieerd als een symbool van eenheid van familie. De verzoekende partij stelt bovendien terecht dat de verwerende partij op dit argument niet repliceert in de nota met opmerkingen. De Raad kan enkel vaststellen dat deze informatie inderdaad blijkt uit de door de verzoekende partij bijgebrachte bronnen, en dat de verwerende partij op dit punt niet repliceert in de nota met opmerkingen. De motivering die aldus betrekking heeft op het verschil in familienaam om hiermee de verwantschap in vraag te stellen is aldus kennelijk onredelijk. De vraag die zich aldus stelt is of de verwerende partij gelet op alle stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht in alle redelijkheid kon stellen dat de verwantschap niet is aangetoond en dit enkel omdat de zoon van de verzoekende partij naar aanleiding van zijn asielaanvraag verklaarde dat zijn vader overleden was.

Artikel 10, §1, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de aanvraag werd ingediend, luidt als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven: (...) 7° de ouders van een vreemdeling die erkend werd als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of die de subsidiaire bescherming geniet, voor zover zij met hem komen samenleven en op voorwaarde dat hij jonger is dan achttien jaar en het Rijk binnengekomen is zonder begeleiding van een krachtens de wet verantwoordelijke meerderjarige vreemdeling en vervolgens niet daadwerkelijk onder de hoede van een dergelijke persoon gestaan heeft, of zonder begeleiding werd achtergelaten nadat hij het Rijk is binnengekomen.”

Artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet bepalen:

“(...) § 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot

die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren. (...)”

De Raad merkt op dat, zoals de verzoekende partij aanhaalt, artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet in een cascadesysteem voorziet. De verzoekende partij stelt dat zij zelf andere geldige bewijzen van de verwantschapsband heeft voorgelegd aan het bestuur, maar volgens haar werd met deze elementen geen rekening gehouden en motiveert de verwerende partij daarover in de bestreden beslissing helemaal niet. De Raad stelt vast dat uit artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet inderdaad blijkt dat *“Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten (...) kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd”*. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening hield met de volgende elementen:

“- J. heeft tijdens zijn asielaanvraag verklaard dat zijn vader R. heet, geboren in Aghrabaat (in Laghman), wat overeenkomt met verzoekers elektronisch identiteitskaart (stuk 6). Het verschil in spelling kan hem niet verweten worden, aangezien J. louter mondeling de naam heeft verklaard. Dat deze dan door de diensten van DVZ op een andere manier werd gespeld dan uit zijn taskara blijkt, kan hem uiteraard niet verweten worden.

- Uit de taskara van J. blijkt dat zijn vader “R.” heet, en zijn grootvader “S. K.”. Dit komt overeen met verzoekers elektronische identiteitskaart die vermeldt dat zijn vader “S. K.” is.

- De huwelijksakte van verzoeker vermeldt dat hij gehuwd is met Z. H. (stuk 7). De voornaam van zijn echtgenote komt overeen met wat J. heeft verklaard tijdens zijn asielaanvraag over zijn moeder.”

Deze stukken werden volgens de verzoekende partij gevoegd aan de aanvraag of zaten in het administratief dossier van J. en ze zitten bovendien in het huidige administratief dossier. Ze is aldus van oordeel dat de verwerende partij hier rekening mee diende te houden zeker omdat de verwerende partij de in casu bestreden beslissing baseert op de verklaringen van de referentiepersoon tijdens diens asielaanvraag.

De gegevens die de verzoekende partij hier aanhaalt blijken inderdaad uit het administratief dossier en werden zoals de verzoekende partij aanhaalt gevoegd bij de aanvraag. De Raad acht het dan ook kennelijk onredelijk van de verwerende partij om enkel rekening te houden met de elementen die de verzoekende partij tijdens haar asielprocedure naar voor bracht (in casu het feit dat haar vader zou overleden zijn) en die in haar nadeel spelen, en geen rekening te houden met de gegevens die betrekking hebben op haar beweerde vader en die in haar voordeel spelen. Niet alleen houdt de verwerende partij in casu geen rekening met bepaalde elementen van het administratief dossier die in het voordeel van de verzoekende partij kunnen spelen, elementen die de verzoekende partij bij haar aanvraag voegde, maar de verwerende partij maakte evenmin gebruik van de mogelijkheid die artikel 12bis, §6 van de Vreemdelingenwet haar biedt en motiveert evenmin waarom van deze mogelijkheid geen gebruik werd gemaakt.

De verwerende partij repliceert op deze punten in de nota met opmerkingen dat lidstaten, bij gebrek aan de vereiste officiële stukken die de gezinsband bewijzen, dienen over te gaan tot een concrete beoordeling van de individuele situatie en dat de lidstaten ertoe gehouden zijn om voor ieder individueel geval een algehele beoordeling van alle relevante factoren en omstandigheden te maken. Dit standpunt kan de Raad inderdaad bijtreden. Evenwel blijkt niet uit de bestreden beslissing dat met alle relevante factoren rekening werd gehouden.

De gemachtigde verwijst in de nota met opmerkingen naar de neergelegde taskara's en stelt dat de namen van de biologische ouders hier niet in vermeld staan. Voorts stipt zij aan dat de referentiepersoon tijdens zijn asielrelaas verklaarde dat zijn vader was overleden en dat hij 2 broers en 2 zussen heeft terwijl de

visumaanvraag nu wordt ingediend voor 8 minderjarigen. Alsook komen de namen van de broers en zussen die vermeld zijn tijdens de asielaanvraag niet overeen met de namen op de visumaanvraag. De huwelijksakte in het administratief dossier is volgens de verwerende partij niet gelegaliseerd en dateert van 26 juli 2021, hetgeen volgens haar inhoudt dat het document wel in de Belgische ambassade te Islamabad kon worden gelegaliseerd. Behalve de verwijzing naar de verklaring van de referentiepersoon tijdens zijn asielaanvraag dat zijn vader zou overleden zijn en het verschil in achternaam maken deze argumenten echter een a-posteriori motivering uit die niet in de bestreden beslissing is terug te vinden. De verwerende partij stelt verder dat de referentiepersoon verklaarde dat de verzoekende partij religieus gehuwd is, hetgeen voor de imam plaatsvindt terwijl de huwelijksakte die wordt voorgelegd voor de burgerlijke stand is. De verwerende partij stelt dat de referentiepersoon die zoals de verzoekende partij beweert een diploma rechten te bezitten, wordt verondersteld het verschil te weten tussen een religieus en een wettelijk huwelijk. Ook hierover is niets terug te vinden in de bestreden beslissing en dit maakt dan ook een a-posteriori motivering uit.

Door het verzoek om gezinshereniging af te wijzen zonder over te gaan tot een beoordeling van de "andere geldige bewijzen" overeenkomstig artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet, schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht iuncto artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 december 2021 tot weigering van de afgifte van een visum, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

J. CAMU